

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

In Passionem D.N. Iesv Christi Homeliae quinquaginta sex, Theoremata
viginti octo, totidemque sermones. In Monotesseron Praeterea Eivsdem
Passionis Dominicae, iuxta Euangelistarum & historiae fidem, Elucidatio.
Conciones ad Haec Paraeneticae in praecipuis anni & Sanctorum
festiuitatibus habitae

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.XXVIII

Iesus latroni comparatus, vt vilior reprobatur Art. & Hom. XXX.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47113](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47113)

Vestes reli-
gioforum
quales esse
debeant.

Sordes ve-
stium cur fu-
gienda sint

Simplicitati
Christiana
quid maxi-
mè a duc-
setur.

Appetitus
placendi ho-
minibus quā
execrabilis
sit in reli-
giōso.

Piè viuere in
Christo
quid sit.
2. Tim. 3.
Galat. 5.

si inordinatè appetis, efficeris ex concupiscentia hac vilior, quomodo cunque fueris etiam amictus. Non inficias tamen eo, pro statu, conditionibusvè quibusdam, nonnullos esse, quibus liceat melioribus vti vestibus. Quod tamen quomodo liceat monachis, quorum habitus in signum portatur contemptus mundi, non video. Quomodo enim auder monachus pulchritudinem preciositate invè cogitare vestium, quibus restari debet mundum vniuersum sibi, scq; mundo mortuum esse? Vestis esse debet integra, munda, atq; honesta. At qua nobilitate panni (nisi ea vtens, officio dignitate vè praezineat singulari) vestis fiat, ne cogitetur quidem. Mundam tamen (vt dixi) habere decet vestem. Nunquid enim sordes sanctum faciunt? Fugienda sunt sordes in vestibus, seruanda mundities, ne ijs quibuscum habitamus, efficiamur onerosi. Videant iam Christiani, qui preciosas amant vestes, quas tamen in secreto non portarent, nisi ab hominibus videri deberent. Videant monachi, qui expensis monasterij aut mendicationibus ab amicis non parcunt, vt de preciosiori panno cappam seu cucullum habeant, an Christiana sit hæc aut monastica simplicitas. Hæc Christianis, maximè autem monachis curiosis dicta sint, in quibus turpissimus est appetitus hominibus placendi in vestibus: nec in vestibus tantum, sed in quacunq; re etiam alia. De quorum sunt numero, quibus quoties homines conuenire debent, maximè autem si mulieri habeant ad monasterij portam loqui, necessarium foret rasorem ante vocari, ne non satis compti procederent. Debemus igitur Dominum Iesum ante oculos nostros habere, contemptum, despectum, derisoria veste illusum, vt quo vestis nobis datur vilior, abiectionis, pilosior & hispidior, tanto plus gaudentes, gratias agamus. Secundo, admonemur hic, vt discamus omnes qui piè volunt viuere in Christo, hoc est, qui spiritu, non secundum carnem optant viuere, à mundi amicis persecutionem vt patiantur & illusionem necesse esse. Omnes enim huiusmodi ab amatoribus mundi fatui æstimantur. Nesciunt enim quid secundum spiritum sit viuere ij, qui veterem hominem exuere nolunt. Spirituales tamen homo propterea nihil debet turbari, nec à bono discedere proposito, sed cogitare. Si patrem familias impiè mundus tractauit, quanto magis domesticos eius?

AD HORAM TERTIAM PASSIONIS DOMINI
nostri IESU CHRISTI.

IESUS LATRONI COMPARATUS, VT VILIOR
reprobatur. Artic. XXX.

Luc. 23.

Pllatus autem conuocatis principibus sacerdotum & magistratibus & plebe, dixit ad illos: Obtulistis mihi hominem hunc, quasi auertentem populum: & ecce ego coram vobis interrogans, nullam causam inuenio in homine isto, ex his quibus eum accusatis. Sed neque Herodes. Nam remisit vos ad illum: & ecce nihil dignum morte actum est ei. Emen datum ergo illum dimittam. Et accusabant eum summi sacerdotes in

tes in multis. Et cum accusaretur à principibus sacerdotum & senioribus, nihil respondit. Tunc dicit illi Pilatus: Non respondes quidquam? Non audis quanta aduersus te dicunt testimonia? Vide in quantis te accusant. Iesus autem amplius non respondit ei ad vllum verbum, ita vt miraretur præses Pilatus vehementer. Per diem autem festum solennem consueuerat præses dimittere populo vnum vinctum, quem voluissent, & quemcunque petiissent, necesse habebat dimittere eis. Habebat autem tunc vnum vinctum insignem, qui vocabatur Barrabas. Erat autem Barrabas latro, qui cum seditiosis vinctus erat. Et erat propter seditionem quandam factam in ciuitate, & homicidium quod in seditione fecerat, missus in carcerem. Et cum ascendisset turba, coepit rogare, sicut semper faciebat illis. Congregatis ergo illis, dixit Pilatus: Est consuetudo vobis, vt vnum dimittam vobis in Pascha. Quem vultis vobis de duobus dimitti? Barrabam, an Iesum regem Iudæorum qui dicitur Christus? Sciebat enim quod per inuidiam tradidissent eum summi sacerdotes. Principes autem sacerdotum, pontifices, & seniores concitauerunt turbam, & persuaserunt populis, vt peterent Barrabam: Iesum autem perderent, & vt magis Barrabam dimitteret eis. Exclamatuit autem simul vniuersa turba, & clamauerunt omnes, dicentes: Non hunc, sed Barrabam. Tolle hunc, & dimitte nobis Barrabam. Iterum autem præses Pilatus iterum respondens, loquutus est ad illos, volens dimittere Iesum, & ait illis: Quid ergo vultis vt faciam regi Iudæorum, & de Iesu qui dicitur Christus? At illi iterum clamabant, & succlamabant, & dicunt omnes: Crucifigatur. Crucifige, crucifige illum. Ait illis præses Pilatus tertio: Quid enim mali fecit iste? Nullam causam mortis inuenio in eo. Corripiam ergo illum, & dimittam. At illi instabant vocibus magnis, postulantes vt crucifigetur. Et inualecebant voces eorum.

HOMILIA XXX.

Pilatus Iesum denuo recipiens, doluit hac occasione Dominum Iesum, quomodo voluisset, nō liberatum. Tentare igitur aliam decreuit viam, qua Christum liberaret. In mentem namq; venit ei consuetudo Iudæorum, qua hoc tempore per Iudæorum privilegium ex vinctis quispiam captiuorum liber dimittebatur, quemcunq; petissent. Manserat autē illis hæc consuetudo à prisca temporibus, in memoriam suscepti beneficij atq; liberationis obtentæ per egressionem Aegypti. Hanc igitur hætenus obseruarant, orta.

I 2

pro

pro gratiarum actione eidem rependenda, cuius beneficio ipsi quasi de morte fuerant erepti. Siquidem Domino quoque vnum morti adiudicatum, vita donabant. Hæc consuetudo illis etiamnum permessa fuerat, dum sub potestate essent Romanorum: & sub huius occasione consuetudinis, meditabatur Pilatus quomodo Iesum liberaret. Proposuit igitur duos Iudæis vinctos, quorum alterum peterent sibi donandum, qui licet morte dignus, propter eorundem tamen precem & festi priuilegium, à morte simul & captiuitate liberaretur. Horum, quos Pilatus simul constituit, inter quos optio dabatur Iudæis, vnus fuit Iesus, agnus innocentissimus & sanctissimus: alter, Barrabas latro pessimus. Quamuis autem non sine ingenti iniuria, Dominus cum hoc facinoroso proponeretur, ceu eidem similis, Pilatus tamen hoc non impietate, sed studio liberandi Iesum ordinauit, vt si Iesum Iudæi non vt innocentem vellent liberum dimittere, saltem vt reo mortis donarent vitam: & veluti ei, qui non per innocentiam, sed per festum fuisset liberatus, alioqui interficiendus. Atq; idèd Pilatus malitia quem habuit insigniorem, Barrabam, & Iudæis magis infestum, cum Iesu, è quibus alter eligeretur dignior meliorq;, constituit. Vide quoq; Pilati diligentiam, quod ipse qui rogari debuerat iudex Pilatus, priuilegij Iudæos admonuit, quo ad liberandi Iesu veniretur occasionem. Vide quoq; quod pessimum quem habuit, cum Iesu proposuit: qua cõparatione tam scelerati Barrabæ, atq; Iudæis præcipuè exossi, Iesum redderet acceptiorem. Deniq; vbi ambos proposuerat, & electionem daret Iudæis, sollicitat in fauorem Iesu eos trahere, dicens: *Vultis dimittam vobis regem Iudæorum?* Hunc enim innocentem sciebat, & per inuidiam traditum. At plebs ingrata, duræq; ceruicis, nec memor quod Christus mortuos suscitasset, Barrabas viuos necasset, pestiferum postulant seruari, mundi verò necari saluatorem. Clamant enim: *Non hunc, id est, Christum, sed dimitte nobis Barrabam.* Et iterum interrogati, quid ergo de Iesu fieri cuperent, qui dicitur Christus, (pro maioribus enim beneficijs maiorem sibi Christus gratiam rependi meruerat benefaciendo, quandoquidem latro adèd honorabatur) exclamauit vniuersa turba: *Crucifigatur.* Quod hoc modo Pilatus Iudæos interrogat, idèd facit, vt Iudæis pudorem incutiat iniquitatis, qui latronem eligunt, rogantq; pro eo vt viuat: iustum verò ac innocentem reprobant, postulantq; contra eum vt crucifigatur. Considera hic dolorem cordis Iesu. Nam quamuis amaret contemni propter nos, sentiebat tamen iniuriam blasphemiamq;, quæ & sibi & patri suo fiebat, propter quam non potuit non dolere & detestari, propter turpitudinem & enormitatem peccati quamuis (vt dixi) æquanimiter ipse toleraret. Sanctissimus ipse, imò sanctitas comparatur latroni: simulq; ita cum eodem proponitur, vt Iudæis detur optio, vita digniorem melioremq; eligendi. Reprobatur ille, præferturq; ei qui pessimus est latro. Quis infandam hanc contumeliam satis potest expendere? Certè boni maliq; nulla est comparatio, vnde inter illa multò minus optio constitui debet eligendi. Quis enim bono præfert malum? aut quis malum eligeret, sciens malum? Et tamen in Iudæis tam grandis, tamq; cæca est inuidia, vt hoc faciant, hoc est, vt innocentem, sanctum, saluatoremq; reprobent, eligantq; homicidam. An ingens non fuit inuidia Iudæorum, qui Christum non dignabantur ipsius nomine, vt vocarent Iesum, aut honesto nomine alio, quomodo sceleratum no-

mine

Diligentia
Pilati Iesum
liberandi.

Ingratitudo
& duritia
Iudæorum.

Dolor cor-
dis Iesu.

Contume-
liam quan-
tam Iesus
hic passus sit

Inuidia Iu-
dæorū quan-
ta & quam
cæca.

mine illi proprio dignantur, dicentes: *Non hunc* (de Christo loquentes: *Quasi dicant: Non hunc*, ignotum nobis unde venerit, liberes Pilate) *sed dimitte nobis Barrabam*. Quod quid aliud est dicere (expendas tu) quam, *Tolle hunc ut occidatur, qui leprosos mundat, infirmos curat, & mortuos resuscitat: & liberetur à morte, qui innoxios necat?*

Barrabam quinam mysticè exprimant, quiq; eundem Christo præferant.

Discere hic debent, qui in electionibus, prouisionibusq; malos scienter præferunt melioribus, Barrabam anteponunt Christo: animarum interfectorem, Christo æstimant digniorem. Illum enim exaltant, Christum deprimunt. Secundò, omnes discant, qui viuere Christo volunt, mundo id familiare esse, vt iniquitatem in suis alumnis foueat: eos verò qui odiunt iniquitatem, persequatur. Tertio, tu discere hic debes, patienter æquanimiterq; ferre, si tibi vilior iniquus præferatur, licet non facillè iudicare, aut credere debes, te esse quemuis alium iniquiorem. Nullam ergo æstimaret, aut sentire debes iniuriam factam, quicunq; tibi præferatur. Hoc tibi facillè erit? si te omnium habueris vilissimum, atque Deo ingratisimum. Discimus igitur quarto, profundissima humilitate nostram deprimere superbiam. Erubescimus locum inferiorem, erubescimus paupertatem, erubescimus cum pauperibus aut despectis sociari. Et quid est, quod non erubescimus, nisi quicquid apud mundi iudicium, inglorium est? Voltimus enim gloriosi æstimari, de diuitibus parentibus, de magnis amicis, docti, prudentes atque honore digni, quando interim Dominum, creatorem, redemptoremq; nostrum non modo comparari homicidæ atq; latroni, sed illo etiam nequiore, vita indigniorem, magisq; exolum cernimus haberi. Vtinam hoc infigeremus profundius cordibus nostris. Sperandum profectò esset, non adedò prompros nos fore ad inanem gloriam & iactantiam, nec adedò nobis foret amarum, siue despici, vituperariq; siue non reputari. Vide, quamuis pessimi simus atque flagitiosi peccatores, nondum tamen contra nos dictum est, nihil in nos clamatum, cuiusmodi contra Christum clamatur, innocentem, vt crucifigatur. Quintò, quid inuidia faciat discendum est: quàm videlicet rationem perturbet, cæcasq; efficiat hominum mentes. Vide, si non hodie quoq; iniqui, si in peccatis suis arguantur, bonos moliuntur persequi, deturbare officijs, honoribus deijcere. Vide, si non quandoq; in visitationibus monasticis contra bonum prælatum clametur; qui prauorum desiderijs restitit, Crucifigatur, hoc est, Absoluatur. Quibus sic clamantibus si iudex dicat, Non inuenimus causam absolutionis: tanto magis clamant, Absoluatur: vt fortasse Barrabam aliquem, qui immortificatis ipsorum desiderijs acquiescat, præferant magis scientem animas occidere, quam sanare. Sextò admonemur Christum præferre omnibus, quem (cheu) in omni peccato æstimamus viliores ea re pro qua peccamus. Heu quantus contemptus, quanta contumelia fit Christo, quando eidem cibus, quando gloriola, quando scortorum concubitus vè illi (hoc est, eius amore) præfertur.

Barrabam quomodo quis mysticè Christo anteponat.

Mundo familiare qd.

Superbiam vt profundissima humilitate deprimere debeamus.

Inuidia quid efficiat.

Christus omnibus præferendus quomodo contemnatur à peccatore.